

Arrest

nr. 203 771 van 14 mei 2018
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P.-J. DE BLOCK
Sint-Bernardusstraat 96-98
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 23 februari 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 januari 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 april 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 mei 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat P. DE BLOCK en van attaché E. GOOVAERTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een etnische Koerd afkomstig uit Kotban (Salmas, Iran) en bent u in het bezit van de Iraanse nationaliteit. U bent gekend onder de naam "Ay. (...)". Zeven jaar geleden kwam uw oom K'. M. A. (...), hij behoort tot een Koerdische partij, langs bij jullie. U sliep op dat moment, maar uw oom vroeg aan uw vader om hem naar het dorp Karizoukeh te brengen. Uw vader kon hem niet brengen, want hij had last van zijn been en liep op dat moment met een kruk. Uw broer M. A. M. (...) (O.V. (...)) vervoerde uw oom, maar hij werd toen gezien en er werden foto's van hem genomen. M. (...) keerde terug naar huis, maar ging naar het veld. Ondertussen vielen de Iraanse autoriteiten binnen in jullie woning, sloegen zij uw vader en namen hem gedurende enige tijd mee. Uw broer M. (...) vluchtte

Iran uit en uw vader werd nadien nog verschillende keren meegenomen door de Iraanse autoriteiten. Op 15.6.1395 (Iraanse kalender, komt overeen met 5 september 2016) ging u samen met uw broer K. (...) naar Salmas. Na twee à drie uur keerden jullie terug naar Kotban en werden jullie tegengehouden aan een controlepost van de Sepah (Revolutionaire garde) in de buurt van Shahid Sherazi. Zij vroegen jullie identiteitspapieren en de documenten van de wagen en controleerden jullie nummerplaat. Plots kwamen vier à vijf wagens van de Iraanse autoriteiten en werden jullie ervan verdacht mensen van PJAK (Partij voor een vrij leven in Koerdistan / Free Life Party of Kurdistan / Partiya Jiyana Azada Kurdistanê) vervoerd te hebben. U en uw broer ontkenden. Jullie werden geboeid en geblinddoekt en jullie gingen te voet naar een plek niet ver van die controlepost. Daar werd u ondervraagd door één persoon die u vragen stelde over de personen van PJAK die jullie geholpen hadden. In de ruimte was er ook iemand aanwezig die zei dat hij jullie dit zien doen had. U ontkende, maar er werd u gevraagd om mee te werken. Na een paar uur – u bleef de hele tijd geblinddoekt en geboeid – werd u met de wagen vervoerd en beseftte u dat u samen met K. (...) in de wagen zat doordat hij werd geslagen en u hem hoorde roepen. Jullie werden naar de Ettelaat (Ministerie van Inlichtingen) van Salmas gebracht waar u alleen in een kamer werd ondergebracht. De volgende dag werd u ondervraagd door twee personen die zeiden dat jullie mensen van PJAK hadden vervoerd. Er werd u gezegd mee te werken en te vertellen waar jullie ze hadden heen gebracht. Dit gesprek duurde minder dan een uur en u werd dan overgebracht naar een ruimte waar ook K. (...) was, een persoon die zich voorstelde als K. Z. (...), hoofd van de Ettelaat en uw ouders. K. Z. (...) vroeg jullie opnieuw naar waar jullie PJAK'ers hadden gebracht. Uw ouders waren uit zichzelf naar daar gekomen om jullie te verdedigen. Uw vader zei dat jullie valselijk beschuldigd werden en er niks mee te maken hadden, waarop hij klappen kreeg van K. Z. (...) en naar buiten werd gebracht. U begon te huilen en K. (...) wou u helpen, maar ook u werd geslagen. Enkele uren later werd u alleen naar de rechtbank van Salmas gebracht waar u diende te verschijnen voor een rechter. De rechter herhaalde dezelfde vragen die u reeds eerder werden gesteld en maande u aan om mee te werken. U werd de rechtbank uitgebracht en opnieuw geblinddoekt vervoerd. Tien à twintig minuten later kwam u opnieuw aan in een andere cel waar u alleen verbleef. U verbleef hier ongeveer tien dagen en u werd één keer aangesproken door een agent in het Koerdisch die vroeg waarom u daar was. Na die tien dagen werd u geblinddoekt naar Urmia vervoerd. U hoorde uw begeleiders dat vertellen toen ze tegen elkaar spraken in de wagen. Aangekomen in Urmia werd uw foto genomen, kreeg u kleren en één van de agenten heette welkom in Ali Mahdi. U werd opgesloten in een kamer met drie andere personen. Vanaf de volgende dag werd u gedurende negen dagen steeds door dezelfde persoon ondervraagd waarbij u opnieuw werd gevraagd waar jullie mensen van PJAK hadden heen gebracht. Op de negende dag werd uw verhoor gefilmd. Op de tiende dag ondervroegen twee personen u en werd u geslagen waardoor uw hoofd tegen de tafel botste en uw schouder gekneusd raakte. Op die tiende dag – het is dan 6.7.1395 (27 september 2016) - moest u de kledij teruggeven die u van hen had gekregen waarna u naar de rechtbank van Salmas werd overgebracht. U werd naar de rechtszaal gebracht waar u uw familie zag. Uw moeder omhelsde u en zei tegen u dat u naar de achterkant van het gebouw diende te gaan. U sprak ook met uw schoonzus waaraan u vroeg waar K. (...) was, waarop zij u vertelde dat K. (...) tot een levenslange gevangenisstraf was veroordeeld. U was in het gezelschap van één agent waaraan u met boeien was vastgemaakt. Op een bepaald moment kwam ook uw broer K. (...) in het gezelschap van één agent de rechtszaal binnen en werd hij omstuwd door uw familie. De agent die bij u was, maakte zijn boeien los van u en schoot zijn collega te hulp. U zag uw kans en verliet de rechtszaal – uw geboeide handen verborgen - en het gerechtsgebouw via de parking langs de achterkant waar uw neef Q. (...) met een wagen stond. U stapte in en jullie vertrokken. U vroeg Q. (...) waar jullie heen reden en Q. (...) antwoordde dat jullie naar het dorp Dishwan gingen en dat u verder geen vragen diende te stellen. Aan Dishwan stonden twee personen op u te wachten. Q. (...) vertelde u dat u bij deze twee personen moest gaan en hen niets moest vertellen. U ging met deze mannen mee zonder iets te zeggen en na een half uur te voet kwamen er twee gewapende personen naar jullie. Ze vertelden dat ze van de PKK (Koerdische Arbeiderspartij) waren en vroegen wat uw probleem was. U vertelde wat er gebeurd was en na tien minuten namen zij afscheid en vertrokken zij opnieuw. Hierop zeiden uw begeleiders dat jullie naar Turkije gingen. De volgende ochtend bereikten jullie het Turkse dorp Khanik. In Turkije ontmoette u uw broer M. (...) die er woonde en jullie besloten samen naar Europa te komen. Jullie reisden over land verder naar België waar u op 13 maart 2017 een asielaanvraag indiende.

Ter staving van uw identiteit en/of asielrelaas legde u volgende documenten neer: uw originele shenasnameh (geboorteboekje); kopieën van de eerste pagina van de shenansnameh van uw ouders; een Belgisch medisch attest waarin wordt vastgesteld dat u een aantal littekens heeft, gedateerd op 20 maart 2017; en drie foto's van uw broer K. (...).

B. Motivering

Na nader onderzoek van uw verklaringen en alle elementen in uw administratieve dossier dient vastgesteld te worden dat u noch de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus kan toegekend worden.

Er dient te worden vastgesteld dat er, gelet de tegenstrijdigheden die werden vastgesteld in uw verklaringen op het Commissariaat-generaal, geen enkel geloof kan gehecht worden aan uw beweerde problemen met de Iraanse autoriteiten ten gevolge van de beschuldigingen dat u personen van PJAK zou vervoerd hebben.

Zo verklaarde u wat betreft jullie aanhouding aan de controlepost in de buurt van Shahid Sherazi (Iran), aanvankelijk tot drie keer toe dat u met een wagen van de autoriteiten, geboeid en geblinddoekt, vervoerd werd naar een onbekende plaats waar u een eerste keer verhoord werd. U stelde tevens dat deze onbekende plek enkele meters van het controlepunt lag. (CGVS, p. 16-17, 19). Gevraagd waarom u voor die enkele meters een wagen zou hebben genomen, stelde u dan plots dat u dit, geboeid en geblinddoekt, te voet had gedaan (CGVS, p. 20). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid verklaarde u enkel dat jullie naar die woning gebracht werden en later vervoerd werden met de wagen (CGVS, p. 20). U stelde dat jullie beschuldigd werden van het verlenen van hulp aan PJAK. Aanvankelijk verklaarde u dat u ondervraagd werd over één persoon van PJAK die jullie vervoerd zouden hebben (CGVS, p. 16-17, 20-21, 27-28, 30), terwijl u het later stelde dat u ondervraagd werd over het feit dat u meerdere personen van PJAK zou vervoerd hebben (CGVS, p. 22-23). Verder verklaarde u aanvankelijk dat op de tweede plek waar u werd vastgehouden, u een gesprek had met de verantwoordelijke van de Ettelaat die tegen u zei dat u diende mee te werken of dat ze anders uw ouders zouden aanhouden, wat ze dan ook deden, want u zag uw vader ook op die plek (CGVS, p. 17). Later stelde u echter dat uw vader zelf naar die plek was gekomen en niet gearresteerd was – u weet echter ook niet helemaal zeker of uw vader al dan niet aangehouden was op dat moment en u heeft u dit ook nooit aan hem gevraagd - (CGVS, p. 24-26). Geconfronteerd met uw eerdere verklaringen, stelde u dat de verantwoordelijke van de Ettelaat tegen u zei dat uw vader ook zou komen, waarop u hem later ook zag (CGVS, p. 25). Wat betreft hoe u te weten kwam dat u naar de gevangenis in Urmia werd overgebracht vanuit Salmas, gaf u eerst aan dat ze u vertelden dat ze u naar Urmia zouden overbrengen (CGVS, p. 17). Even later stelde u echter dat u dit hoorde omdat uw begeleiders het hier in de wagen onderling over hadden (CGVS, p. 29). Geconfronteerd hiermee, herhaalde u enkel dat u dit gehoord had wanneer ze het hier onderling hierover in de wagen hadden (CGVS, p. 29). Wat betreft uw verblijf in deze gevangenis verklaarde u aanvankelijk dat u op de negende dag dat u daar verbleef, verhoord werd, dat dit gefilmd werd en dat er twee personen aanwezig waren (CGVS, p. 17). Later gaf u echter aan dat op die negende dag uw gehoor gefilmd werd, maar dat u ondervraagd werd door één persoon en pas op de tiende dag ondervraagd werd door twee ondervragers (CGVS, p. 31). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid, stelde u enkel dat op de negende dag het verhoor gefilmd werd, maar dat er maar één ondervrager aanwezig was (CGVS, p. 31). Het louter herhalen van uw laatste verklaringen doet echter geen afbreuk aan voornoemde, duidelijke tegenstrijdigheden.

Voorts dient er op het bevreemdende karakter gewezen te worden van uw ontsnapping uit de rechtbank van Salmas en de manier waarop u daarna Iran verliet. U verklaarde dat uw familie aanwezig was in de rechtbank, dat u wanneer er tumult ontstond wanneer uw broer K. (...) ook in de zaal kwam en uw bewaker zich van u losmaakte, u nog steeds geboeid de rechtszaal kon uitwandelen en naar de achterkant van het gebouw kon gaan waar uw neef Q. (...) met een auto stond te wachten. U stelde dat Q. (...) u aan de rand van Dishwan afzette waar u twee mannen zag. U had geen idee wie ze waren of waarom ze daar stonden. Q. (...) zei tegen u dat u diende uit te stappen, dat u naar deze twee personen diende te gaan en dat u hen niets diende te vertellen. U ging mee met deze personen en u bereikte samen met hen in de vroege ochtend een Turks grensdorp (CGVS, p. 35-40). Vooreerst is het bijzonder merkwaardig dat u nog steeds geboeid de rechtszaal en het gerechtsgebouw kan uitlopen zonder opgemerkt te worden. Het is echter nog merkwaardiger dat uw neef Q. (...) daar stond te wachten met een wagen. U verklaarde dat u niet wist dat hij daar stond, dat u geen enkel idee had wat hij daar deed en dat hij misschien op familie stond te wachten. U stelde hem hier eveneens geen vragen over terwijl hij u tijdens een één uur durende rit naar het dorp Dishwan bracht (CGVS, p. 36, 38-39). U wist tevens niet waarom hij naar Dishwan reed of waarom die twee personen daar aan de rand van het dorp stonden te wachten, waarom u voor hen stopte en of Q. (...) deze personen kende (CGVS, p. 38). Geconfronteerd met de vraag hoe deze personen wisten van uw komst naar Dishwan, stelde u dat Q. (...) misschien contact met hen had opgenomen. Dit was evenwel niet tijdens jullie rit naar Dishwan, maar u verklaarde dat hij misschien iets eerder had geregeld. Gevraagd dan hoe Q. (...) wist dat hij dit had moeten regelen, stelde u dat u dit niet wist en dat u dat ook niet gevraagd had (CGVS, p. 40). Het is echter pas wanneer u geconfronteerd werd met wat u had verklaard bij de Dienst Vreemdelingenzaken waar u stelde dat u vluchtte uit de rechtbank op aanraden van uw moeder (CGVS-vragenlijst ingevuld door DVZ, vraag 3.1), dat u verklaarde dat uw moeder u een knuffel had gegeven in de rechtbank en u de instructie gaf dat u naar de achterzijde van de rechtbank diende te gaan (CGVS,

p. 42). Het is echter volledig ongeloofwaardig, gelet op het feit dat dit een cruciaal element uitmaakt van uw vluchtrelaas - en waaruit zou moeten blijken dat uw ontsnapping voorbereid was – dat u dit vergeet te melden op het Commissariaat-generaal. Ten eerste werd u tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal uitdrukkelijk gevraagd of u met uw moeder in de rechtbank had gesproken, waarop u nee antwoordde (CGVS, p. 36). Ten tweede blijkt uit niets in uw verklaringen dat u op de hoogte was van deze geplande ontsnapping.

De geloofwaardigheid van uw asielrelaas wordt enkel verder ondermijnd door verschillende merkwaardigheden waarop dient te worden gewezen. U stelde te zijn beschuldigd van het vervoeren van personen van PJAK, hiervoor verschillende malen ondervraagd te zijn geweest alsook de vraag ontvangen te hebben om mee te werken om deze personen te vinden. Er werd u echter nooit meegedeeld waar, wanneer of hoe u deze personen zou hebben geholpen. Er werd evenmin aangegeven over wie precies u werd ondervraagd, terwijl u wel werd gevraagd om mee te werken 'die persoon' te arresteren (CGVS, p. 16-17, 22-24, 27, 30). Verder is het opmerkelijk dat u betreffende een aantal zaken geen informatie heeft noch dat u pogingen heeft ondernomen. Zo heeft u uw ouders nog twee keer gezien na uw aanhouding – een eerste keer bij de ettelaat van Salmas en een tweede keer in de rechtbank van Salmas -, maar weet u niet hoe dat zij op de hoogte waren van uw aanwezigheid daar. U stelde dat u hen geen problemen wou bezorgen door over die zaken te spreken (CGVS, p. 24-25, 32-33). Verder wist u enkel dat K. (...) tot levenslang werd veroordeeld, maar had u geen verdere informatie over hem. Ten slotte weet u niet of u na uw vertrek bij verstek veroordeeld werd. U heeft hieromtrent evenmin inlichtingen ingewonnen (CGVS, p. 40-41). U kon tevens ook geen enkel document voorleggen betreffende uw of K. (...)’s problemen. U stelde dit opnieuw niet gevraagd te hebben aan uw familie (CGVS, p. 42). U verwees hierbij opnieuw naar het feit dat u uw familie geen problemen wou bezorgen (CGVS, p. 40-42). Uw verklaringen over waarom u zo weinig weet overtuigen echter niet, aangezien u de mogelijkheid had om informatie te bekomen via de vrouw van uw neef A. (...) die naar Iran reisde en uw shenasnameh ophaalde bij uw familie (CGVS, p. 12). Dat u hiertoe geen enkele poging ondernam om meer informatie te bekomen bij uw familie, zowel betreffende uw situatie als deze van K. (...), getuigt daarentegen van een desinteresse in uw eigen asielrelaas. Volledigheidshalve dient er op gewezen te worden dat u na het gehoor een kopie van de shenasnameh van uw ouders indiende, maar deze bevatte enkel de eerste pagina – terwijl er duidelijk gevraagd werd om alle pagina's van de shenasnameh in te dienen (CGVS, p. 13 / CGVS M. (...), p. 39)-. Hierdoor kan niet worden vastgesteld of dat K. A. (...) uw broer is.

Gelet op de voorgaande elementen dient er te worden vastgesteld dat er geen enkel geloof kan worden gehecht aan uw asielrelaas.

Wat betreft de gebeurtenissen van zeven jaar geleden waarbij de autoriteiten uw vader meermaals ondervroegen over uw oom K' (...) en waardoor uw broer M. (...) het land ontvluchtte, dient opgemerkt te worden dat u persoonlijk nooit problemen heeft gekend ten gevolge van uw oom K'. (...) (CGVS, p. 8). Uit niets blijkt dan ook dat u hieromtrent anno 2018 een risico op vervolging of ernstige schade loopt.

In het kader van de asielaanvraag van uw broer M. A. M. (...) (O.V. (...)) werd een weigeringsbeslissing genomen omdat er geen geloof gehecht kon worden aan zijn asielrelaas.

De door u in het kader van uw asielaanvraag neergelegde documenten kunnen bovenstaande vaststellingen niet wijzigen. Uw persoonsgegevens en deze van uw ouders worden niet betwist. Het medisch attest dat u indiende, toont louter aan dat u een aantal littekens heeft, maar zegt niets over de omstandigheden waarin u deze opliep. De foto's die u indiende tonen een man, maar bieden geen uitsluitsel over wie deze man is en zijn dan ook niet van die aard dat zij eerder aangehaalde tegenstrijdigheden kunnen verklaren of weerleggen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel "aangaande de waarachtigheid van de afgelegde verklaringen" wijst verzoekende partij erop dat artikel 48/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) de voorwaarden bepaalt waaronder de commissaris-generaal bij gebrek aan bewijselementen de asielaanvraag toch geloofwaardig kan bevinden. Vervolgens geeft verzoekende partij een theoretische uiteenzetting over de verdeling van de bewijslast en de wijze waarop de verklaringen van een asielzoeker moeten worden beoordeeld en meent zij dat haar verklaringen onterecht als ongeloofwaardig worden beschouwd. In een tweede middel "aangaande de weigering van

de hoedanigheid van vluchteling" geeft verzoekende partij een theoretische uiteenzetting van het begrip 'vervolgung' in de zin de definitie van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951 en duidt zij tevens op het 'objectieve element' en het 'subjectieve element' van een 'gegronde vrees voor vervolging'. Verzoekende partij stelt dat *in casu* duidelijk blijkt dat zij een gegronde vrees voor vervolging heeft. In een derde middel "*aangaande de weigering van het subsidiair beschermingsstatuut*" verwijst verzoekende partij naar artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, stellende dat zij reeds in de gevangenis werd opgesloten. Verzoekende partij is dan ook van mening dat zij aantoonde dat zij in geval van terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade daar zij bij een terugkeer naar Iran riskeert te worden gearresteerd door de autoriteiten van haar land van herkomst. In een vierde en laatste middel haalt verzoekende partij ten slotte de schending aan van "*het verbod van willekeur*", de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel.

De Raad is van oordeel dat deze middelen ingevolge samenhang gezamenlijk behandeld dienen te worden.

2.2.1. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het vierde middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. X; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (vgl. RvS 19 mei 1993, nr. X) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. X). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.3. De Raad wijst er vooreerst op dat het geven van een louter theoretische uiteenzetting niet afdoende is om de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen. Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de definitie van voormeld Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van de subsidiaire beschermingsstatus dient immers *in concreto* te worden aangetoond, alwaar verzoekende partij, zo blijkt uit wat volgt, in gebreke blijft.

2.2.4. Wat betreft de bemerking van verzoekende partij dat zij tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal wenste te worden bijgestaan door een tolk Farsi, stelt de Raad evenwel vast dat verzoekende partij dit op geen enkel moment kenbaar heeft gemaakt. Bij het indienen van haar asielaanvraag heeft verzoekende partij verzocht om de bijstand van een tolk Kurmanji (administratief dossier, stuk 15, bijlage 26). Zij verklaarde bij de Dienst Vreemdelingenzaken dat zij het Kurmanji voldoende beheerst om de problemen die geleid hebben tot haar vlucht te verwoorden en hierover vragen te beantwoorden (administratief dossier, stuk 14, Verklaring betreffende procedure). Tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal, waar zij werd bijgestaan door een tolk Kurmanji, maakte zij nergens enig bezwaar tegen de taal van de tolk en aan het einde van haar gehoor verklaarde zij uitdrukkelijk de tolk goed te hebben verstaan (administratief dossier, stuk 5, gehoorverslag CGVS d.d. 07/12/2017, p. 46).

2.2.5. Daar waar verzoekende partij in haar verzoekschrift aanvoert dat "*de tolk kennelijk overging tot inaccurate vertalingen naar de protection officer toe*", stelt de Raad echter vast dat verzoekende partij op geen enkele manier *in concreto* aantoonde dat haar verklaringen tijdens haar gehoor op het

Commissariaat-generaal verkeerd werden vertaald door de aanwezige tolk. Hoewel het gehoorverslag van de commissaris-generaal geen authentieke akte of proces-verbaal uitmaakt, bestaat een vermoeden van wettigheid tot het bewijs van het tegendeel dat wat werd neergeschreven correct is gebeurd (RvS 15 februari 2007, nr. X). Het bewijs van het tegendeel impliceert dat de asielzoeker kan bewijzen, aan de hand van concrete elementen, dat wat werd neergeschreven niet zo door hem werd gezegd. In het gehoorverslag werd duidelijk aangekruist dat betrokkene de aanwezige tolk begrijpt en hem werd duidelijk gemaakt dat eventuele problemen dienaangaande moeten worden gemeld, wat betrokkene niet heeft gedaan. Bovendien duidt verzoekende partij op geen enkele wijze aan hoe etymologisch of door meervoudige betekenis van woorden en begrippen in de vertaling deze conversaties op een foutieve wijze konden zijn neergeschreven. Verzoekende partij blijft hier in gebreke. Dienvolgens is haar argument met betrekking tot de vertaling niet van aard om de in de bestreden beslissing aangehaalde tegenstrijdigheden en onaannemelijkheden in een ander daglicht te stellen.

2.2.6.1. Verzoekende partij stelt dat zij formeel achter haar verklaringen blijft staan en dat zij niets anders dan de waarheid heeft verteld. Zij duidt erop dat geen rekening werd gehouden met haar persoonlijke omstandigheden, zoals haar leeftijd, psychologische toestand en haar achtergrond. In het bijzonder werd geen rekening gehouden met het feit dat zij *“verward en ernstig getraumatiseerd”* is door de gebeurtenissen. Verzoekende partij benadrukt voorts dat zij de waarheid heeft verteld, maar dat zij niet van alles en van elk detail op de hoogte kan zijn. Zij heeft in de mate van het mogelijke geantwoord op de vragen die haar werden gesteld, doch wist zij niet alles en kon zij ook niet alles weten. Verder meent verzoekende partij dat van haar niet kan worden verwacht dat zij alle elementen die zij aanvoert bewijst. Verzoekende partij hekelt het feit dat verwerende partij haar verklaringen *“zomaar ééenzijdig afwijst als zijnde ongeloofwaardig”*.

2.2.6.2. De Raad bemerkt vooreerst dat verwerende partij in de bestreden beslissing op uitgebreide wijze motiveert waarom geen enkel geloof kan worden gehecht aan het door verzoekende partij voorgehouden asielrelaas. Meer bepaald wordt in de bestreden beslissing vastgesteld dat (i) haar verklaringen over haar beweerdde problemen met de Iraanse autoriteiten ten gevolge van de beschuldigingen dat zij personen van PJAK zou vervoerd hebben op verschillende punten tegenstrijdig zijn; (ii) de manier waarop zij ontsnapt zou zijn uit de rechtbank van Salmas en daarna Iran zou hebben verlaten geenszins geloofwaardig is en (iii) de geloofwaardigheid van haar asielrelaas nog verder wordt ondermijnd door verschillende merkwaardigheden, waaronder de vaststelling dat verzoekende partij geen enkele poging ondernam om meer informatie te bekomen bij haar familie, zowel betreffende haar eigen situatie als deze van haar broer K..

De Raad stelt vast dat verzoekende partij met bovenstaand betoog op geen enkele wijze de verschillende vaststellingen in de bestreden beslissing die geleid hebben tot de conclusie dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan haar asielrelaas *in concreto* weerlegt dan wel verklaart.

Waar zij stelt dat geen rekening werd gehouden met haar persoonlijke omstandigheden, zoals haar leeftijd, psychologische toestand en haar achtergrond, concretiseert zij op geen enkele manier hoe haar persoonlijke omstandigheden van aard zijn de door haar afgelegde verklaringen in een ander daglicht te stellen. Waar zij in haar verzoekschrift overigens stelt dat zij *“verward en ernstig getraumatiseerd”* is, stelt de Raad vast dat verzoekende partij dienaangaande geen enkel medisch attest bijbrengt en zich dan ook beperkt tot het uiten van blote beweringen.

Verder is de Raad van oordeel dat het verweer van verzoekende partij dat zij in de mate van het mogelijke heeft geantwoord op de aan haar gestelde vragen, doch dat zij niet alles wist en ook niet kon weten, geen concrete weerlegging inhoudt van de vastgestelde tegenstrijdigheden en onaannemelijkheden die door verwerende partij werden vastgesteld. Evenmin blijkt uit de bestreden beslissing dat van verzoekende partij wordt vereist *“alles te weten”*, noch blijkt dat van haar verwacht wordt dat zij alle elementen die zij aanvoert bewijst.

Gelet op wat voorafgaat, meent de Raad dat verzoekende partij geenszins bijgetreden kan worden in haar verweer dat de commissaris-generaal haar verklaringen *“zomaar ééenzijdig afwijst als zijnde ongeloofwaardig”*. Verwerende partij heeft wel degelijk alle door verzoekende partij aangegeven feiten en elementen onderzocht en zij heeft op omstandige wijze uiteengezet waarom er geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoekende partij weergegeven asielmotieven.

2.2.7.1. Verzoekende partij betoogt verder dat verwerende partij nagelaten heeft haar problematiek te analyseren aan de hand van (mensenrechten)rapporten. Verwerende partij stelt slechts dat haar verklaringen volkomen ongeloofwaardig zijn, zonder zich de vraag te stellen of het asielrelaas zich zou

hebben kunnen voorgedaan. Nochtans blijkt de door haar aangehaalde problematiek duidelijk uit de verschillende mensenrechtenrapporten waarnaar zij in haar verzoekschrift verwijst.

2.2.7.2. De Raad merkt evenwel op dat de loutere verwijzing naar algemene mensenrechtenrapporten aangaande de situatie in Iran niet volstaan om aan te tonen dat verzoekende partij in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient immers *in concreto* te worden aangetoond, alwaar verzoekende partij, gelet op haar volstrekt ongeloofwaardige verklaringen, in gebreke blijft.

2.2.8.1. Verzoekende partij stelt voorts dat de bestreden beslissing het “*verbod op willekeur*” heeft geschonden nu (i) verwerende partij niet duidelijk aangeeft waarom er geen sprake zou zijn van geloofwaardige elementen, (ii) verwerende partij nagelaten heeft alle beschikbare middelen aan te wenden om de nodige bewijzen te verzamelen; (iii) geen feitenbevinding is gebeurd en verwerende partij zich daarentegen beperkt tot het verwijzen naar een stereotype argumentatie.

2.2.8.2. De Raad herhaalt evenwel dat verwerende partij wel degelijk alle door verzoekende partij aangegeven feiten en elementen heeft onderzocht en op omstandige wijze uiteengezet heeft waarom er geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoekende partij weergegeven asielmotieven. Gelet op de uitgebreide motivering van verwerende partij, waarbij alle door verzoekende partij aangereikte documenten en gebeurtenissen worden besproken, stelt de Raad vast dat er wel degelijk een nauwkeurige feitenvinding heeft plaatsgevonden – waarbij de Raad eveneens wenst te verwijzen naar de uiteenzetting onder punt 2.2.14. – en dat er geenszins sprake is van “*een stereotype argumentatie*”. Waar verzoekende partij stelt dat verwerende partij nagelaten heeft alle beschikbare middelen aan te wenden om de nodige bewijzen te verzamelen, herhaalt de Raad dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel op de asielzoeker rust en dat het geenszins de taak is van de commissaris-generaal, dan wel de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. X).

2.2.9. Daar waar verzoekende partij in haar verzoekschrift nog benadrukt dat zij reeds voor de rechtbank werd gebracht, voor een zekere periode zou worden opgesloten in de gevangenis en klaarblijkelijk door de Iraanse overheid werd geïnterviewd, bemerkt de Raad dat, zo blijkt uit wat voorafgaat, aan deze door verzoekende partij beweerde problemen met de Iraanse autoriteiten ten gevolge van de beschuldiging dat zij personen van PJAK zou vervoerd hebben geen enkel geloof kan worden gehecht. De Raad wijst erop dat het louter herhalen van het asielrelaas niet van aard is om de motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten (RvS 10 maart 2006, nr. X; RvS 4 januari 2006, nr. X). Integendeel, het komt aan verzoekende partij toe om deze motieven met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar verzoekende partij op voormelde wijze in gebreke blijft.

2.2.10. Verder wijst de Raad erop dat voor de toepassing van artikel 48/6, § 4 (voorheen artikel 48/6, tweede lid) van de Vreemdelingenwet, waarbij de commissaris-generaal toch het voorgehouden asielrelaas bij ontstentenis van stukken zonder enige bevestiging kan aannemen, dient te worden voldaan aan vijf cumulatieve voorwaarden. Artikel 48/6, § 4, e) van de Vreemdelingenwet bepaalt als laatste voorwaarde dat “*de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan*”. Zoals *supra* uitvoerig werd toegelicht, oordeelt de Raad dat het asielrelaas van verzoekende partij als volstrekt ongeloofwaardig moet worden beschouwd. De Raad stelt vast dat geenszins aan de voorwaarden is voldaan om toepassing te maken van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

2.2.11. Waar verzoekende partij nog de schending aanhaalt van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, dient te worden opgemerkt dat voormeld artikel bepaalt dat het feit dat een asielzoeker reeds werd vervolgd of ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks bedreigd is met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, een duidelijke aanwijzing vormt voor een gegronde vrees voor vervolging/een reëel risico op het lijden van ernstige schade, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen. De Raad wijst er evenwel op dat verzoekende partij geenszins aannemelijk maakt dat zij reeds werd vervolgd in de zin van 48/7 van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partij kan zich dan ook niet dienstig op de schending van voormeld artikel beroepen.

2.2.12. Uit wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat aan het asielrelaas van verzoekende partij geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan haar de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.13. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

Verzoekende partij merkt in verband met de algemene veiligheidssituatie in Iran op dat “*verscheidene rapporten*” stellen dat de grensgebieden tussen de Iraakse Koerdische Autonome Regio en Iran en het grensgebied tussen Diyala en Iran bijzonder onveilig zijn, gezien de gewelddadige grensoverschrijdende botsingen tussen enerzijds het Iraanse leger, de KDPI en de PJAK, en dat ook het grensgebied met Turkije gevaarlijk is nu er militaire acties voorkomen van de Turkse luchtmacht tegen de PKK.

De Raad stelt evenwel vast dat verzoekende partij nalaat haar betoog te staven met objectieve informatie. Verzoekende partij toont dan ook op generlei wijze aan dat er heden in Kotban (Salmas, Iran), waarvan zij afkomstig is, een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.14. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten en de map landeninformatie (administratief dossier, stukken 11 en 12), en dat verzoekende partij tijdens het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal d.d. 7 december 2017 de kans kreeg om de redenen van haar verzoek om internationale bescherming omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Kurmanji en bijgestaan door haar advocaat. De commissaris-generaal heeft het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. X; RvS 28 november 2006, nr. X). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.15. Betreffende de ter terechtzitting neergelegd foto's van haar Facebook-profiel stelt de Raad vast dat verzoekende partij noch in haar aanvullende nota, noch ter terechtzitting enige duiding geeft bij deze foto's of aangeeft wat deze *in concreto* dienen te bewijzen. De Raad stelt enkel vast dat deze fotokopieën van foto's een betoging gericht tegen Erdogan betreffen, doch niet kan worden uitgemaakt waar en wanneer deze betoging plaatsgreep, wie werd afgebeeld en wat de gevolgen ervan waren.

Betreffende het ter terechtzitting in fotokopie neergelegde “*schrijven van het ministerie van Justitie van de provincie Azerbeidzjan-West*” oordeelt de Raad dat aan fotokopieën geen enkele bewijswaarde kan worden toegekend daar deze gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren zijn (RvS 25 juni 2004, nr. X; RvS 24 maart 2005, nr. X).

2.2.16. De middelen zijn ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien mei tweeduizend achttien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT